

Foredrag af Bruno Gröning, Krailling, 20. oktober 1950

"Jeg glæder mig over at måtte tale til Dem i dag."

Henvisning:

Dette er en afskrift af det stenografisk nedskrevne foredrag, som Bruno Gröning holdt den 20. oktober 1950 i "Kraillingsche Bad" i Krailling ved München.

Optagelser af Bruno Grönings foredrag med hans originalstemme kan fås på cd, og kan bestilles på følgende Internetadresse: www.bruno-groening-stiftung.org

Foredrag af Bruno Gröning, Krailling, 20. oktober 1950

"Jeg glæder mig over at måtte tale til Dem i dag."

Mine kære syge!

Jeg glæder mig over at måtte tale til Dem i dag. Jeg vil også bekræfte det, den tidligere taler sagde, at jeg har forbud mod at helbrede. Men sådan ser det hele jo slet ikke ud; for jeg har jo hidtil – jeg ved ikke, hvordan jeg skal udtrykke mig – ikke direkte helbredt, men kun talt om helbredelse, og hvordan syge mennesker skal forholde sig hertil. Her må jeg heller ikke undlade at vise Dem vejen, dvs.: Jeg kan ikke gøre for, at jeg er sådan indstillet, at jeg må hjælpe ethvert menneske, der befinder sig i nød eller fare eller er angrebet af sygdom. Det vil sige: Jeg viser Dem vejen, hvordan De kan modtage den såkaldt helbredende bølge. Jeg behøvede slet ikke at være kommet, for netop nu får jeg at vide, at der selv blandt disse få mennesker allerede kan noteres stærke reaktioner. Jeg kunne fortælle Dem om alle disse helbredelser, som jeg dagligt får beretninger om, hvordan og på hvilken måde syge mennesker igen er blevet sunde. Jeg undrer mig ikke selv over det, for det er jo ikke noget ukendt for mig. Det er blot ikke sådan rigtig forståeligt for mennesket, og derfor vil jeg ikke undlade noget for at forklare mennesket det, dvs. vise ham vejen, som han skal være opmærksom på. Jeg behøver jo ikke selv at berøre noget menneske, det har jeg endnu aldrig gjort, at jeg behandler den ene eller den anden syge på en eller anden måde. Men det er ikke uforståeligt, når jeg forklarer Dem det ved hjælp af et eksempel: Hvis jeg for omkring 30 år siden havde fortalt en eller anden, at der findes sådan et radioapparat, hvori man kan høre et menneske, lige meget hvor han befinder sig, det kan være i Berlin eller i en eller anden by i Tyskland eller i udlandet, at man kan høre dette menneske over en radiomodtager, så havde man sagt, at jeg var skør.

Dengang var en radio ukendt for alle mennesker, i dag er det blevet en selvfølgelighed for ethvert menneske; i dag er der ikke mere nogen tvivl om, hvordan det fungerer med sender og modtager. Man må kun vide, hvordan man skal betjene sådan et apparat. Der er jo en brugsanvisning for alle de ting, som mennesket har skabt. Sådan også for mit apparat. Der har også været mange mennesker som ikke har kunnet forstå deres brugsanvisning, og så er gået til deres fagmand, og der har fået forklaringen på, hvordan de skal betjene apparatet. Fra dette øjeblik forstod

mennesket at indstille sit apparat sådan, at han har en ren modtagelse, og at han også med dette apparat kan stille ind på andre sendere. De er sikkert ikke ukendt med, at ikke kun modtagerapparater bliver bygget så små, men også små sendere, og De ved sikkert også, at de kan have gjort forbindelsen så stærk, at De kan forstyrre Deres naboer i en vis omkreds. Hvad der også kan ske nu og da i dag, selv om man i disse apparater har indbygget noget mere. Og det er ikke anderledes her.

Hvis De nu forestiller Dem, at De var modtagerapparatet. Det betyder ikke, at jeg vil kalde Dem for et apparat, men De er modtageren. Jeg ved, at De ved, hvorfor De har opsøgt heilpraktiker Günzel, og jeg glæder mig over, at De har vist ham tillid, at De håber på fra ham at få alt det, som De måske allerede har håbet på i årevis, at han gør Dem rask.

Men [tomrum i stenogrammet] mennesket med sin udstråling, om det så kun er tanker, som overføres til svagere mennesker. Følgelig kan det raskere menneske øve indflydelse på det svagere, og dermed forstyrre ham ved hans helbredelse.

Hr. Günzel har jo slet ikke fortalt Dem meget, og De gør det allerede alene. Men så selvfølgelig det er for mennesket med radioen, vil det også blive med helbredelsesmetoden. Jeg tager bestemt intet menneske det fortrydeligt op, om der her og der endnu næres lidt tvivl, fordi han kun ved mere eller mindre om dette. Jeg har i dag talt med en læge, og det er meget glædeligt og interessant at høre, hvor stor en interesse sådan et menneske har. Dermed vil jeg ikke sige, at det er det første menneske fra den traditionelt lægelige indstilling, jeg har talt med om den slags ting. Men heller ikke det sidste menneske. Men her er det også rigtigt, at man taler med mennesker om, hvad jeg foretager mig, fordi jeg er det første menneske her, og selv lægger den allerstørste vægt på at vide, at mennesker er raske. For det meste er det sådan, at disse mennesker ser deres kald i dette, og siger: På førstepladsen kommer de syge, og så kommer først min familie i det hele taget. Og det er også rigtigt, at dette menneske 100 % går ind for, at han på en eller anden måde forsøger at give menneskene sundheden. Det ville være forkert, og jeg har indtil i dag heller ikke gjort det, at komme med skældsord om lægerne. Tværtimod, i Herford har jeg sagt, at de helsesøgende jo ikke skulle skælde ud på lægerne. For hidtil var de gode, og derfor skal de ikke skælde ud over ham, tværtimod. Jeg har gang på gang sagt, også i Heidelberg, at de skal have tillid til Deres læge. Jeg ved, hvordan det er, jeg ved, hvordan det var, jeg har et standpunkt at gå ud fra. Først var han god, og når han har vendt ryggen til, så blev han trukket gennem snavs og skidt, når en læge med sine midler ikke var i stand til at helbrede. Det er forkert, mine kære syge, at De hidser Dem op over det. I stedet for bedre bliver det værre, og derfor lader jeg ikke noget være uforsøgt for at sige til alle helsesøgende, at de skal forblive rolige. Jeg kan ikke lide had, jeg kan ikke lide misundelse. Jeg kan ikke lide skænderi, jeg kan ikke lide strid. Jeg siger som tidligere: Elsk jeres næste mere end jer selv! Den, der ophøjer sig, vil blive ydmyget. Jeg har aldrig tænkt, at jeg skulle være et af de mest ophøjede mennesker, nej, jeg er og bliver den lille Gröning.

Og derfor beder jeg Dem også om altid at vælge den gode vej. Ethvert menneske taler altid om ro og fred, men da han mange gange er så hadefuld, at han er en fredsforstyrrer, opbygger han dermed intet i sig selv, men nedbryder kun. Ingen af Dem vil have krig, og alle råber De op om freden. Og når krigen så pludselig er der, er den uundgåelig, og det kommer af, at menneskene ikke forstår hinanden.

Han er meget rethaverisk, og tror, at han må hævde sig. Han er ondskabsfuld, misundelig, og under ikke engang en anden salt til sit æg. Og sådan var det også med mennesker her, der har nærmet sig de helbredte og har sagt: "Du er jo ikke blevet helbredt". Og det værste ved dette er, at hvis man hele tiden bliver ved med at påvirke et menneske sådan, så falder han tilbage i en ny sjælelig lidelse. Det holder aldrig op, i stedet for at hjælpe disse mennesker. Arbejdet, til han selv kan tjene til sit brød, og desuden til den anden, der ikke under ham sundheden, og ikke undlader noget for at tale ham fra sundheden. Når man siger til ham: "Det er noget vrøvl, sådan noget findes ikke, og har endnu aldrig fundet sted", og med lethed falder sundheden fra disse mennesker. Derfor har jeg bedt Dem om hellere ikke at gøre det. Jeg glæder mig, når mennesker kommer til mig og hjerteligt takker mig, fordi de er helbredt. Det gør mig tilfreds og glad. Eller når De hører: Mennesket var lidende, er kun blevet plaget og plaget, og pludselig er han rask. I den sidste tid er mange tilfælde blevet kendt, hvor mennesker, der har båret de tungeste lidelser, i dag befinder sig ved bedste helbred. Jeg nævner blot et enkelt tilfælde – navnet har jeg lige i hovedet – en mand ved navn Ehrmann, Landshut, ejeren af Borgteaterbiografen. Han havde kun haft 16-dobbelt brud på bækkenet. Mennesket havde allerede været efter mig godt et halvt år, men havde aldrig haft held til at nå mig. Han var udsat for de største smerter, og kunne næppe bevæge sig på sine to stokke. Dette menneske har jeg mødt, og har bedt ham om at tage plads. Jeg har kun rakt ham hånden, og sagt til ham, at han skulle lægge mærke til, hvad der skete i hans krop. Jeg spurgte desuden kun, om han var kommet til verden med disse stokke. "Nej", sagde han, "dem forærer jeg Dem også, uden at stille betingelser." Der sad en kvinde ved siden af ham, og til hende sagde jeg, at hun skulle lægge mærke til, hvordan en helbredelse skete. (Hun har selv haft stor tillid). Næppe var han forud (tomrum i stenogrammet) jeg endnu, at dette menneske kom til at koge, lemmerne totalt gennemstrømmet af blod, så svedig, som var der blevet hældt en spand vand ud over ham. Han fik pludselig trangen, og så sagde kvinden: "Rejs Dem dog op!" – Så rejste han sig op og gik. Jeg var imens i et andet rum, og da jeg mødte ham i korridoren, kom han hen til mig og omfavnede mig kraftigt. Jeg har jo et hoved af træ, og mine lemmer er også smidige på samme måde, men det var lidt for meget af det gode. Han er i dag ved bedste helbred. "Jeg ved, hvad sundheden er værd for mig", siger han. Han skulle lade sig undersøge af sin praktiserende læge, der ikke vidste, hvad han skulle sige til det. Det ligger ikke til mig at rose mig, men når jeg ved, at den slags sker dagligt, kan jeg sige, at jeg er det lykkeligste menneske.

Forrige uge, da jeg også talte til de helsesøgende, brød en ung mand bevidstløs sammen, og man lagde ham på en bære. Da jeg var færdig med min tale – egentlig

var det ingen tale, men en fortælling – spurgte jeg til ham. Da sagde han, det er nøjagtigt ligesom sidste år, hvor jeg blev helbredt af Dem.

Hans far kom sidste år til Traberhof, og han lod sin søn blive hjemme (som jeg jo også havde sagt: De behøver jo kun at hente brugsanvisningen, og så sker det). Sådan var det også med denne far. Han medbragte en stanniolkugle til sin søn (det er kun stanniol), giver hjemme sin søn den i hånden og fortalte alt, hvad han havde oplevet der. "Far, omkring kl. X mærkede jeg allerede noget, og fik igen et nyt strømstød, men nu stærkere" (første stød, da faderen fik den lille kugle i Traberhof), nu har faderen helbredt sønnen – ikke jeg: "Da menneskene fromt og andægtigt har bedt og sunget mange kirkesalmer, så bed også du, min søn, tre Fadervor, for Gröning vil ikke have nogen tak, men du skylder Vorherre stor tak." Det gjorde det unge menneske, og da han var færdig med at bede, rejste han sig og gik, og er til i dag ved bedste helbred. Han kan gå igen, hvad han ikke kunne dengang. – (Spørge efter adressen).

Ligesom disse to tilfælde er der flere. Jeg kan kun hele tiden sige til mennesket: Han skal ikke være vred på mig, fordi han er blevet rask, og han skal ikke takke mig, men Vorherre.

Det er ikke min kraft, for jeg får den formidlet, men virkelig en guddommelig kraft. For hvis jeg havde lært det af mennesker, så ville det ikke være sådan. Men indtil i dag har jeg, i dette, ikke antaget nogen menneskelig lære. Jeg har fulgt det i årenes løb, og har konstateret meget om, hvordan jeg kan hjælpe mange mennesker. Det kan ingen benægte, for der er for mange tilfælde af helbredte. Og derfor er det rigtigt. Jeg vender tilbage til radioen, modtagerapparatet. De vil aldrig modtage bølgen rigtig rent, når De ikke indstiller rigtigt. Det kommer an på renheden. Indstil Dem hjemme på det. Der sker det samme som her. Der er også tilfælde fra breve ... Jeg vil ikke binde Dem noget på ærmet. Dr. Trampler ... Tilfældene er der jo netop, og derfor vil jeg heller ikke her lade noget være uforsøgt for at føre Dem på vejen, hvor mange mennesker har modtaget sundheden. Det er forkert at sige, at jeg har helbredt. Ligesådan har man også sagt: Hr. Kuhlmann har helbredt. Det, som er sket her i dag, er allerede sket ofte. I Herford og på Traberhof, hvor jeg ikke var til stede, kun hr. Kuhlmann.

Han har meddelt, at jeg udfører en massehelbredelse, og når den helbredende bølge kom, gik han hurtigt ud på altanen, og så skete det, at der skete meget. – Det er ikke noget mirakel, kun en undren for næsten alle mennesker, der har takket meget.

Hr. Kuhlmann har gjort det rette, når han siger: "Ikke jeg, heller ikke Gröning, men kun den helbredende bølge har helbredt. Det er den guddommelige kraft. Hr. Gröning afviser det, tak De Vorherre!"

Og derfor går jeg som menneske også ind for standpunktet: Jeg vil vide alle mennesker gode, og menneskene skal ikke være sådan, at de kun er gode i ord. De lover så meget, og holder ikke det lovede. Det gode kan man kun bevise med gode handlinger. Jeg kunne også stille mig op foran Dem, og hele tiden fortælle de største

gysereventyr, og kunne intet bevise. Det ville være forkert, og derved ville jeg være den dumme. Men hvor er det dog skønt, at jeg ikke kun bruger tomme ord, men at jeg faktisk kan vise Dem det i handling. Når den ene og den anden har fulgt med i pressen, hvor den i begyndelsen endnu var positiv, eller når en eller anden har hørt på nabolaget, så vil han konstatere, at jeg ikke fortæller gysereventyr. Jeg behøver bestemt ikke at overdrive noget, så ville jeg være en ... eller bedrager eller hvad man allerede kaldte mig, en kvaksalver. Men sådan er det, når man ved meget, har oplevet meget, så kan man snart ikke sige et ord mere. Derfor har jeg her blot antydnet lidt, og De ved allerede, at det svarer til de faktiske forhold, ellers ville De ikke så tillidsfuldt være kommet her. Altså, grundbetingelsen er, at mennesket lægger det onde fra sig, som han indtil nu har bedrevet, og forsøger at være god. Jeg siger gang på gang: Vær venlig og fredsommelig. Det er også sket, at et familiemedlem, der kommer hjem, fortæller moderen noget dårligt, og hun har taget så meget del i det, at hun bliver syg og fuld af bekymring. Det lægger sig på maven. Hun undlader at spise mange måltider, og hun bliver hele tiden dårligere. Og derfor siger jeg altid: Et menneske er forpligtet til at gribe den anden under armene. Eller når De finder et menneske, der falder til jorden, at De så straks er ved hånden og rejser ham op. Jeg hjælper også Dem, jeg vil følge Dem et stykke på vejen, understøtte Dem, så det bliver lettere for Dem. Senere kan De gå alene. Det er kun det, at mennesket her ved, hvad det kommer an på. – Fra et ondskabsfuldt menneske kan man ikke vente noget godt, disse onde mennesker, det ved De jo alle, når de allerede er blevet sataniske, så kan de ikke mere gøre noget godt, men kun ondt. Endda, at de tilegner sig fremmed ejendom. Og så er det rigtigt, at man har mennesker ved hånden, politiet, der gør alt for at fange disse mennesker. Og det er rigtigt at sørge for, at de bliver fjernet, og at man i en vis tid trækker dem bort fra det daglige liv, så ikke et andet menneske, der også nemt bliver forført, gør det samme.

Der må være orden. I sit eget hus sørger faderen, så vidt han har evnen, for ro og orden. I andre tilfælde sørger moderen for, at det sker. Men her har man endnu ikke tænkt på, at der findes mennesker, som ikke under andre salt til et æg, og kun tænker på at gøre ham ondt. Nøjagtigt som jeg har kunnet konstatere, at sådanne slette mennesker ikke undlader noget for at tale helbredelsen fra helbredte. Jeg siger som før: Også for disse mennesker må der findes et lille sted, hvor de kan blive trukket bort fra de helbredte. Jeg har også kunnet konstatere: Helbredelsen holder ikke. Men her har kendsgerningen altid bragt bevis for, at mennesker, der har beholdt deres sundhed i et år eller længere, ikke har ladet sig påvirke af disse slette mennesker. De vidste, hvad deres sundhed var værd for dem, og de vidste, hvor dyr sygdommen var, og hvad de som menneske har forsømt handlekraftigt at kunne bestille.

Jeg håber, at De er tilfredse med dette korte foredrag. Jeg håber også, at De har forstået mig, hvad min vilje er, og hvad min vej er. Jeg gør ikke dette for at gøre forretning ud af det, og for herigennem måske at blive en rig mand, for hvis jeg ville det, så må mennesker huske på, hvilke tilbud man personligt har gjort mig. Hvis jeg havde taget imod dem, ville jeg allerede i dag være et meget, meget rigt menneske.

Foredrag af Bruno Gröning, Krailling, 20. oktober 1950

"Jeg glæder mig over at måtte tale til Dem i dag."

Men fordi jeg ikke har gjort det, er jeg for så vidt blevet det, kun med én forskel: Rig på kraft til at kunne hjælpe mennesker. Det sidste er mig meget kært eller kun kært, og den vej vil jeg fortsætte på.

Og dermed vil jeg slutte mit korte foredrag, idet jeg ønsker Dem alle det allerbedste for Deres fortsatte liv. At være rig, er at være sund.

Kilde:

Bruno Gröning Stiftelsens arkiv